

Diep in december

PATRICK CONRAD

DIEP IN DECEMBER

ROMAN NOIR

© 2018 – Patrick Conrad & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagontwerp: quod. voor de vorm.
Omslagbeeld: Audrey Bardou/Millennium Images, UK
© Foto omslag: Jane Gershenson
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen

NUR 330
ISBN 978 94 6001 622 6
D/2018/11.676/387

e-boek
ISBN 978 94 6001 631 8

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I never think that people die. They just go to department stores.

Andy Warhol

Te sterven is het niet, maar hoe men heeft geleefd dat aan die bittere dood die bittere smake geeft.

Guido Gezelle

1

Twee dagen voor Kerstmis, daags voor de zaak voor de eindejaarsfeesten zou sluiten, diep in december van het jaar 1996, werd Theo Wolf, sinds kort werkzaam bij Rat-O-Kill bvba, door zijn baas, een kalende man met een gebroken neus en getatoeëerde handen die hij met 'mijnheer Vic' aansprak, naar het bouwvallige pand op de hoek van de Kroon- en de Zonstraat gestuurd, met als opdracht een rattenkolonie te verdelgen die volgens de burens in de aanpalende kelders zware schade begon aan te richten. Het hoekhuis, dat net niet op instorten stond, was onderverdeeld in drie kleine appartementen waarvan er tot vorig jaar twee als opgesmukte krotten aan een familie uit de Comoren verhuurd werden. Maar tenzij het inmiddels door junkies of daklozen gekraakt was, stond het gebouw nu officieel leeg. In vogelvlucht was het geen vijfhonderd meter van de Zoo verwijderd, waar Theo eind jaren zeventig op woensdagnamiddagen met zijn dochtertje Sonja, die van katten hield en later veearts wilde worden, naar de leeuwen en de tijgers in hun stinkende kooien ging kijken, en het kind uitlegde hoe miserabel die beesten zich voelden omdat ze in de grandeur van de oneindige Afrikaanse savanne thuishoorden en niet achter tralies te midden van hun uitwerpselen, ijsberend in de giftige walmen en het zenuwslopende gedreun van het Centraal Station. Theo wist wat het betekende om achter tralies te verkwijnen, want hij had zelf vier jaar van de wereld afgesloten in

een cel van de Antwerpse gevangenis doorgebracht. Zes jaar, waarvan twee met uitstel wegens verzachtende omstandigheden en vier effectief, zo klonk het vonnis. Omdat hij de psychopaat die hij ervan verdacht zijn toen zestienjarige dochter ontvoerd, verkracht en vermoord te hebben tijdens diens arrestatie op 22 februari 1991 op de parking van de supermarkt van Merelbeke in de rug had neergeschoten. Een politie-inspecteur heeft in geen enkele omstandigheid het recht een ongewapende voortvluchtige zomaar, zonder de minste waarschuwing, neer te knallen. Ook niet vanuit de overtuiging dat het om de moordenaar van zijn eigen kind gaat.

Het incident werd nauwelijks door de media opgepikt, omdat de wereld die dag de ogen op George Bush en het Witte Huis gericht hield. Om zes uur 's avonds verviel immers het ultimatum dat de VS en hun bondgenoten naar Saddam Hoessein gezonden hadden: als het leger van de dictator Koeweit niet binnen de 24 uur en zonder voorwaarden ontruimd had, zouden de geallieerde troepen Irak onherroepelijk en zonder sommerring binnenvallen. Wat ook gebeurde.

Waar de lokale pers echter twee jaar later gretig aandacht aan besteedde, was de arrestatie op vrijdag 30 juli 1993 van de Weerwolf van Berchem, ook Ivan de Verschrikkelijke genoemd, die ervan verdacht werd tussen '90 en '93 in de provincies Antwerpen, West- en Oost-Vlaanderen drie jonge meisjes te hebben ontvoerd en later ook de moord op Sonja Wolf bekende. De dag daarop stierf Koning Boudewijn, die Theo net persoonlijk had aangeschreven met een aanvraag tot gratieverlening, aan een hartaanval in zijn zomerverblijf van Motril in Andalusië. Zo ging zijn laatste hoop op

een vervroegde vrijlating in rook op en was hij verplicht zijn straf tot de laatste dag uit te zitten. Meteen waren aan zijn vonnis ook geen verzachtende omstandigheden meer gekoppeld, maar omdat men niet tweemaal voor dezelfde feiten veroordeeld kan worden, werd hij vorig jaar zoals voorzien op 1 februari uit de gevangenis ontslagen. Om zes uur 's morgens stond hij buiten, in zijn oude kleren die hem te wijd geworden waren, en stak hij huiverend in de plenzende regen de donkere, verlaten Begijnenstraat over. Niemand was hem komen halen. Zelfs inspecteur Chris Stoffels niet, zijn vroegere partner met wie hij de meest hachelijke situaties had overleefd. Hij had ook niemand verwacht. Zijn ex-collega's van de recherche hadden hem definitief de rug toegekeerd toen bleek dat hij op die miezerige vrijdagnamiddag in Merelbeke op de koop toe de verkeerde man had neergeschoten. Zijn vader, die een zwak hart en verstopte rokersaders had, was tijdens het proces gestorven. Zijn zwaar gedeprimeerde vrouw die hem na de verdwijning van Sonja – alsof het zijn schuld was – verlaten had, was hertrouwd met een inspecteur van de belastingen, een weduwnaar met twee pubers. En zijn moeder, die aan Alzheimer leed, zat in Zwijndrecht met een Barbiepop op haar schoot in een home tussen de vrouwentongen te vermolmen. Theo was net zestig geworden.

Tijdens zijn gevangenschap was hij min of meer bevriend geraakt met een zekere Ferre Goethals, die als producent van softpornofilms als *Seven Brides for Seven Cocks*, *Alice in Kontenland* en *Draculanus tegen de Argonauten* bij een gespecialiseerd publiek enig succes boekte, maar voor afpersing, misbruik van vertrouwen,

valsheid in geschriften en prostitutie van minderjarigen tot zes jaar veroordeeld was.

‘Al enig idee wat je gaat doen wanneer je straks op straat staat?’ vroeg hij Theo tijdens een van hun laatste wandelingen op de binnenplaats.

Theo schudde het hoofd.

‘Familie, vrienden waar je terechtkunt?’

‘Ook niet.’ Theo besepte dat het bijna onmogelijk zou zijn om met zijn strafregister en op zijn leeftijd nog aan een fatsoenlijke job te geraken. Maar voorlopig wilde hij er niet aan denken en nog minder over praten. ‘Dat zijn zorgen voor later,’ mompelde hij.

‘Heb je iets om te schrijven?’

Ferre noteerde het telefoonnummer van zijn broer op de rug van een leeg pakje Belga dat op de grond lag.

‘De naam is Vic. De jongen komt op het eerste gezicht wat nors over, maar hij heeft een goed hart. Hij runt zijn eigen zaak: Rat-O-Kill. Gespecialiseerd in de industriële bestrijding van kakkerlakken, muizen, luizen en ratten. Ongedierte opruimen, dat lijkt me een gedroomde job voor een ex-flik, vooral met jouw temperament, nee? En onze Vic komt altijd handen tekort. Ga hem gerust met mijn complimenten opzoeken.’

Na zijn vrijlating vond Theo onderdak in een gemeubileerde flat op de benedenverdieping van een oude herenwoning in de Gijzelaarsstraat op het Antwerpse Zuid, waar hij zijn dagen naar de zoldering starend op bed doorbracht, een gewoonte die hij in de gevangenis had opgedaan. Aan de slaapkamer lag een tuintje, eerder een met onkruid overwoekerd, mossig lapje grond tussen drie hoge, witgekalkte, afbladderende bakstenen muren, waar hij in de zomer op een matras tussen

de netels en de dolle kervel al zonnebadend kon wegdromen. Want zoals gevreesd raakte hij ondanks ontelbare wervingsgesprekken niet aan acceptabel werk. Zelfs als nachtwaker in het kantoorgebouw van een petroleumraffinaderij of darmenwasser in het Antwerpse slachthuis werd hij geweigerd, want te oud bevonden. Ondanks het feit dat hij zichzelf gezien zijn onbeduidende staatsuitkering een haast armoedig leven opdrong, raakten ook de magere spaarcenten die hij bij zijn vrijlating op zak had stilaan op. Als rattenvanger eindigen, vond hij, was zowat de meest vernederende uitgangspoort voor een man met zijn capaciteiten, maar uiteindelijk hadden zijn buurvrouw, die soms bleef slapen, zijn niet te onderdrukken opwellingen van wanhoop, en vooral de kakkerlakken die, telkens hij het licht aanstak, op het aanrecht en in de douche uit elkaar stoven, hem ertoe aangezet om toch maar met Ferris broer contact op te nemen. Het pakje Belga waarop zijn celmaat het telefoonnummer genoteerd had, was hij maanden eerder kwijtgespeeld. Maar hij herinnerde zich de naam van de firma, waarvan hij zonder moeite de advertentie in de Gouden Gids vond.

De afspraak vond plaats midden november 1996 in het kantoor van Rat-O-Kill, op de eerste verdieping van een min of meer opgefrist pakhuis in de Schaliënstraat. Twee kleine kamers; een, die naar koude tabak rook, voor de baas, en een voor zijn secretaresse, een blonde verschijning die zich in Santa Monica in de jaren veertig waande en wier zoetig parfum het vertrek vulde. Aan de muren hingen een geplastificeerd stratenplan van Antwerpen, ingelijste diploma's vol gewichtige stempels en onleesbare handtekeningen, een paars-

witte, driehoekige, gesteven vlag van Beerschot, een foto van vijf bedienden in uniform (een donkergroene overall met het vergulde blazoën van de firma op de borstzak geborduurd) parmantig poserend in de Schaliënstraat voor hun keurig op een rij geparkeerde dienstwagens, didactische platen van muizen en vlooiën, vergeelde posters van het ministerie van Volksgezondheid, een oude publicitaire affiche van Rat-O-Kill die op een uitvergroot pakje Groene Michel leek en waarop Vic, zoals Sint Michaël de draak, een reusachtige, agressief grijnzende rat met zijn vlammend zwaard neerfelde.

Al begon hij zijn haren te verliezen, Vic zag er jonger uit dan Theo had verwacht. Hij kwam ook jovialer over dan de stuurse man die Ferre beschreven had.

‘Mijn broer had het al lang geleden over u,’ zei hij terwijl hij een getatoeëerde hand uitstak.

Eigenlijk was hij verwonderd dat Theo zo lang had gewacht om met hem te komen praten. Maar dat waren zijn zaken niet, zei hij. Hij stelde hem drie weken onbetaalde stage voor om de basisprincipes van het vak te leren en zich in het bedrijf in te werken. Als dit meeviel, bood hij hem na ondertekening van een contract een bruto maandwedde van vijfduizend frank aan. Geen betaalde overuren. Twee weken vakantie per jaar. Het voordeel was dat bij Rat-O-Kill discretie troef was. Bij Rat-O-Kill stelde niemand vragen. Hier had niemand een verleden, een beetje zoals in het vreemdelingenle-gioen. Het was te nemen of te laten. De kandidaten stonden aan te schuiven.

‘Daar kan ik best inkomen, mijnheer Goethals,’ zei Theo.

‘Vic. Op kantoor noemt iedereen mij Vic.’

‘Vic.’

‘Ik heb hier al van alles over de vloer gehad, maar jij bent de eerste ex-flik die voor ons gaat werken. Dat kan niet verkeerd lopen.’

‘Bedankt, mijnheer Vic.’

‘Beschouw het als een vriendendienst,’ zei Vic om het gesprek af te sluiten.

2

Als men ratten of muizen, die, zoals iedereen verondersteld wordt te weten, overwegend nachtdieren zijn, op heterdaad wil betrappen – om een politieterm te gebruiken – doet men dit beter in het holst van de nacht of ten laatste voor de eerste zonnestralen door de wolken priemen. Daarom parkeerde Theo op 23 december 1996 rond zes uur 's morgens de groene Rat-O-Kill-bestelwagen onder een straatlantaarn voor het laatste huis van de Zonstraat, die nog in een troebele duisternis baadde als gevolg van een laag wolkendek dat als een verpletterende koepel over de stad hing, gecombineerd met een miezerige mist die als een flinterdunne slijmlaag aan gevels en straatstenen bleef kleven. De kleffe sfeer deed hem denken aan de morgen waarop hij ongeveer op hetzelfde tijdstip uit de gevangenis ontslagen werd en als een vrije maar doodsbanige man, rillend van de kou en de opwindende, de glimmende Begijnenstraat overstak.

Vic Goethals had hem de avond voordien na een laatste briefing de sleutels van de voordeur en de drie appartementen meegegeven en hem uitgelegd waar hij de hoofdschakelaar kon vinden om de elektriciteit in het gebouw weer aan te sluiten. Het was Theo's eerste solo-interventie, maar om hem gerust te stellen had mijnheer Vic hem met een schouderklopje gezegd dat hij mocht bellen als hij door onvoorziene omstandigheden hulp nodig had. Hij had hem ook uitgelegd dat het volgens de informatie waarover hij beschikte

waarschijnlijk om bruine rioolratten ging en Theo dus best met de kelder begon. De buurvrouw, een zekere mevrouw Wrobel, zou namelijk gepiep en krassende knaaggeluiden onder haar keuken gehoord hebben en twee centimeter lange, pindavormige keutels op de keldervloer ontdekt hebben. De uitwerpselen van de zwarte rat, die liever op zolders en daken rondhangt, zijn daarentegen banaanvormig.

De sterke ammoniakgeur die Theo meteen bij de keel greep toen hij door de smalle gang stapte, de poot- en staartafdrukken in het stof en de talrijke hoopjes verse, blinkende keutels wezen erop dat hij met een aanzienlijke, actieve plaag te maken had. Aan de sporen te zien, ging het inderdaad om bruine ratten. Mijnheer Vic had gelijk. Zwarte ratten lopen op hun tenen, hoort Theo hem nog zeggen, bruine op de bal van hun poot.

Omdat klemmen of vallen in dit geval niet zouden volstaan, keerde Theo terug naar de bestelwagen om zijn rubberen overall, laarzen en handschoenen, en zijn filtreermasker aan te trekken. Want al dompelde hij de vleesballetjes en graankorrels in het door de wet voorgeschreven gifmengsel dat niet meer dan 0,005% bromadioline bevatte, het bleef een delicate manipulatie waarbij men de vrijkomende walmen beter niet inademde. Hij haalde ook een verstuiver en twee jerrycans chloor uit de wagen om, voor hij straks vertrok, het verwaarloosde pand oppervlakkig te ontsmetten en zoveel mogelijk ratten te verjagen.

Toen hij nog als inspecteur bij de Antwerpse recherche werkte, was zijn bijnaam 'De Snuffer'. Niet omdat hij zich met andermans zaken bemoeide of zijn neus

misvormd of groter was dan die van zijn collega's – hij had meer weg van het delicate neusje van Orson Welles – maar gewoon omdat zijn reukorgaan en zijn olfactorisch geheugen beter ontwikkeld waren dan die van de doorsnee speurder. Zodra hij op de plaats van een misdaad arriveerde, begon hij diep en met gesloten ogen in te ademen. Zo was hij er meermaals in geslaagd op zijn eentje een zaak op te lossen omdat hij een parfum meende te herkennen dat hij maanden voordien op een plek geroken had waar een aanranding of een moord gepleegd werd. Van de geur van een lijk kon hij afleiden hoelang het slachtoffer dood was, en door kruitsporen op te snuiven kon hij precies zeggen wanneer, op welke afstand en met welk type wapen een schot afgevuurd was.

Toen hij met de kelder en het gelijkvloers klaar was, besloot Theo veiligheidshalve de twee andere appartementen te controleren. Naarmate hij hoger de trap opging, werd de stank van chloor en rattenpis minder sterk en werd hij een andere geur gewaar, een bekende geur, een geur die hem aan de donkerste, meest opwindende momenten uit zijn politieloopbaan herinnerde: de scherpe, wrange geur van bloed en rottend vlees, het verschrikkelijke parfum van de dood.

Op wat stoffig en kleurloos plastic speelgoed na – onbeduidende sporen die de kinderen van Mayotte hadden achtergelaten de dag dat ze met hun ouders het huis werden uitgezet – was het appartement op de eerste verdieping leeg. Theo knipte zijn zaklamp uit omdat de dag begon op te komen en er door de vuile ruiten een vale lichtbalk naar binnen drong die het vertrek dompelde in die melkachtige schemer eigen aan onze-

kere winterochtenden. Het was stil in de kleine flat, de doodse stilte die heerst in leegstaande woningen waaruit het leven zich al jaren heeft teruggetrokken. De beschimmelde linoleum op de vloer toonde geen sporen van ratten of muizen. In de verte kon men de ontwakende brulapen in hun kooien om voedsel horen roepen.

Theo stond op het punt om te vertrekken toen zijn aandacht getrokken werd door een uitgerekte, viskeuze vlek van zo'n vijftig centimeter lang, een donkere, slijmerige schimmel, een etterende uitslag in het midden van de gepleisterde zoldering van de woonkamer. Het kon moeilijk van een lek in het dak komen, aangezien het plafond en het pannendak van het gebouw door een verdieping en een zolder van elkaar gescheiden waren. Nee, die smeerlapperij kon alleen maar van de tweede etage komen, en de macabere geur die de groeiende, sijpelende uitwas verspreidde en Theo van opwinding deed trillen, kondigde niets goeds aan. Halfweg op de trap bleef hij even met ingehouden adem stilstaan om naar een nauwelijks hoorbaar geluid te luisteren dat ofwel van boven in het huis kwam, ofwel ergens ver weg buiten klonk. Het leek de diepe stem van een man die zacht in zichzelf aan het zingen was en altijd opnieuw dezelfde eenvoudige melodie en dezelfde zes woorden herhaalde: 'Deep in December, it's nice to remember...'

Theo liep op de toppen van zijn tenen verder de krakende houten trap op en leunde op de overloop van de tweede verdieping met zijn oor tegen de enige deur aan. Het geluid van de schorre mannenstem was nu duidelijk herkenbaar: wat hij hoorde was niets meer dan de klank van een versleten plaat die met een droge klik in een kras bleef haperen. De platenspeler was waarschijnlijk opnieuw beginnen te draaien toen Theo beneden in de

kelder de elektriciteit had ingeschakeld. Mijnheer Vic, die hem er vorige avond nog van verzekerd had dat het gebouw leeg stond, zou er ongetwijfeld van opkijken wanneer hij vernam dat iemand het pand kraakte.

De situatie kwam Theo bekend voor. Heel even waande hij zich opnieuw op het terrein tijdens een onderzoek, zoals destijds bij de recherche. Hij had in het verleden zoveel gelijkaardige situaties meegemaakt dat hij nagenoeg met zekerheid kon beschrijven wat hem binnen te wachten stond. Maar ook dat gevoel van déjà vu was hem niet vreemd. Hij had het vaak ervaren wanneer hij op het punt stond een van die weerzinwekkende ontdekkingen te doen die voor altijd op je netvlies gegrift blijven. Hij schoof het masker dat om zijn nek bengelde weer voor zijn gezicht, duwde de gammele deur waarvan het slot gebroken was open en stapte, net als vroeger onherroepelijk door het afstotelijke gefascineerd, de wazige kamer binnen.

Jaren geleden, toen een vriendin die kunstgeschiedenis studeerde hem in Amsterdam naar een tentoonstelling van de Amerikaanse kunstenaar Edward Kienholz meegesleurd had, was Theo tot de vaststelling gekomen dat sommige moordscènes hem aan kunstwerken deden denken en omgekeerd. Het was een kwestie van sfeer, belichting, decor en compositie, zei hij, en wanneer hij te diep in het glas gekeken had kon hij, net als zijn Hollandse vriendin, uren over de esthetiek van de gruwel, over de schoonheid van het abjecte of over de harmonie van het geweld zitten zeuren. Zijn collega's begrepen meestal niet waarover hij het had. Normaal. De meesten onder hen hadden nooit een vriendin in Amsterdam gehad en nog minder een voet in een museum gezet, laat staan een kunstboek doorbladerd.

Na vluchtig rondgekeken te hebben, wist Theo meteen dat hij in een van die lugubere, kunstzinnige tafereelen beland was waar hij zich vroeger al door aangetrokken voelde.

De ruimte stonk naar aas en rottend voedsel, en omdat de luiken maar voor de helft opgerold waren, baadde de kamer nog in de schemer. Er was echter al voldoende licht om het gezwollen lijk te ontwaren dat in een plas bruine pap op de planken vloer lag te gisten.

Verder leek de kamer, waarvan het groene bloemetsjesbehang hier en daar van de vochtige muren loskwam, eerder op een chaotisch theaterdecor na een woelige vertoning. Een stapel verweerde reiskoffers, een hoopje zwarte en rode sexy lingerie, slordig op een doorgezakte, bruin lederen fauteuil geëtaled, een groot bed met dikke matras, spiegelbaldakijn en verformfaaide, kleurloze lakens, ingelijste, provocerende naaktfoto's van jonge meisjes met kleine borsten en droevige ogen, een aan de muur gespijkerde poster van de off-Broadway musical *The Fantasticks*, waarvan 'Try to remember', dat haperend door de kamer klonk, een van de meest gecoverde songs was, een vaas met kale, verwelkte tulpen, een paar sunlights op statieven, wat tubes glijpasta, potjes vaseline en deodorantbussen tussen stapels vuile kartonnen borden met beschimmelde etensresten op het aanrecht, bebloede handdoeken, en een halflege fles Veuve Cliquot in de open koelkast waarvan het flauwe, trillende licht een overvolle asbak, een paar handboeien, een gevlochten zweepje, een stuk of wat vergulde dildo's van verschillende formaten en een schaal met bedorven, zwarte bananen als een clair-obscur stilleven op de lage salontafel uitlichtte.

Wat echter het meeste opviel in dit absurde, bijeen-

geraapte decor waar geen enkel detail van klopte, was het goedkope formica bijzettafeltje rechts naast het lijk, waarop een Philips platenspeler prijkte, het populaire 22GF523/03 model met ingebouwde luidspreker in zijn afneembaar, met oranje namaakstro beklede deksel.

Theo begon met de arm van de platenspeler, waarvan de naald in het opgehoopte stof op de gekraaste plaat bleef haperen, op te lichten. Hij fixeerde de arm op zijn U-vormig plastic klemmetje en drukte de off-knop in. Jerry Orbach zweeg en in de stilte die volgde en zich onmiddellijk met de verre geluiden van de ontwakende stad vulde, hurkte Theo, zoals inspecteur Wolf vroeger, naast het lijk neer om de eerste vaststellingen te maken.

De vrouw, die hij op het eerste gezicht een jaar of zestig schatte, lag op haar buik tussen de glasscherpen en de troep, de armen in kruisvorm voor haar uit. Zij droeg een afgedragen, grijswitte pied-de-poule Chanel-tailleur met zwartfluwelen boord, het soort klassieke mantelpak dat Theo's ex-vrouw die van merken hield tijdloos vond, maar al uit de mode was toen hij zijn straf in de Begijnenstraat begon uit te zitten. Het lijk was zo gezwollen dat de naden van de stof, die als een vochtig vlies aan haar ontbindend lijf kleefde, het op sommige plekken begonnen te begeven. Haar rok was tot hoog boven haar knieën opgetrokken. Haar vormeloze benen vertoonden zwarte en paarse vlekken en door de scheuren in haar nylonkousen puilden gistende vleesblazen naar buiten als zwammen op een boomstronk. De dieprode nagellak op de gebroken nagels van haar linkerhand was afgeschilferd. Aan haar rechterhand ontbrak de pink, waarschijnlijk door uitgehongerde zwarte ratten tot op het bot opgepeuzeld. Dat

mens ligt hier al lang, zei Theo tegen zichzelf en haalde diep adem. Minstens een week of drie.

Wat er van haar weggrottend hoofd overbleef zat in een doorschijnende plastic zak gevangen, een harige brij die als schimmel aan haar botten kleefde. Haar gezicht leek op het verweekte masker van een wassen pop. Haar lippen en haar tandvles waren als het ware met elkaar versmolten en vormden één donkere, plompe massa waaruit haar scheve, gele tanden, als die van een losgewrikt vals gebit, staken. Theo wist uit ondervinding dat sommige mensen proberen zelfmoord te plegen door hun hoofd in een boodschappenzak te steken en hem dan dicht te snoeren. Maar wanneer het koolzuurgehalte in hun bloed te hoog wordt, raken ze meestal in paniek en rukken dan stuiptrekkend het ding van hun hoofd vooraleer ze in hun eigen braaksel stikken. Het slachtoffer had natuurlijk een grote hoeveelheid slaappillen kunnen slikken voor ze haar hoofd in de zak stopte, maar dan zou ze gewoon, net als Marilyn, op haar bed gestorven zijn, terwijl ze tot ze het bewustzijn verloor haar trage doodstrijd in de spiegel in het baldakijn boven haar hoofd volgde, en niet op de vloer, op haar buik nog wel, de armen gespreid en de dijen ontbloot.

Theo was zo opgewonden dat hij vergat waarvoor hij gekomen was. Voor hem wees de onnatuurlijke, bijna obscene houding van het slachtoffer erop dat hij wel degelijk met een moord te maken had. En de voorlopig onbegrijpelijke enscenering deed hem vermoeden dat het misschien om een professionele of liturgische terechtstelling ging. Want in het geval van een gewone roofmoord zou de dader haar waardevolle ring en haar parelsnoer niet achtergelaten hebben.